Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

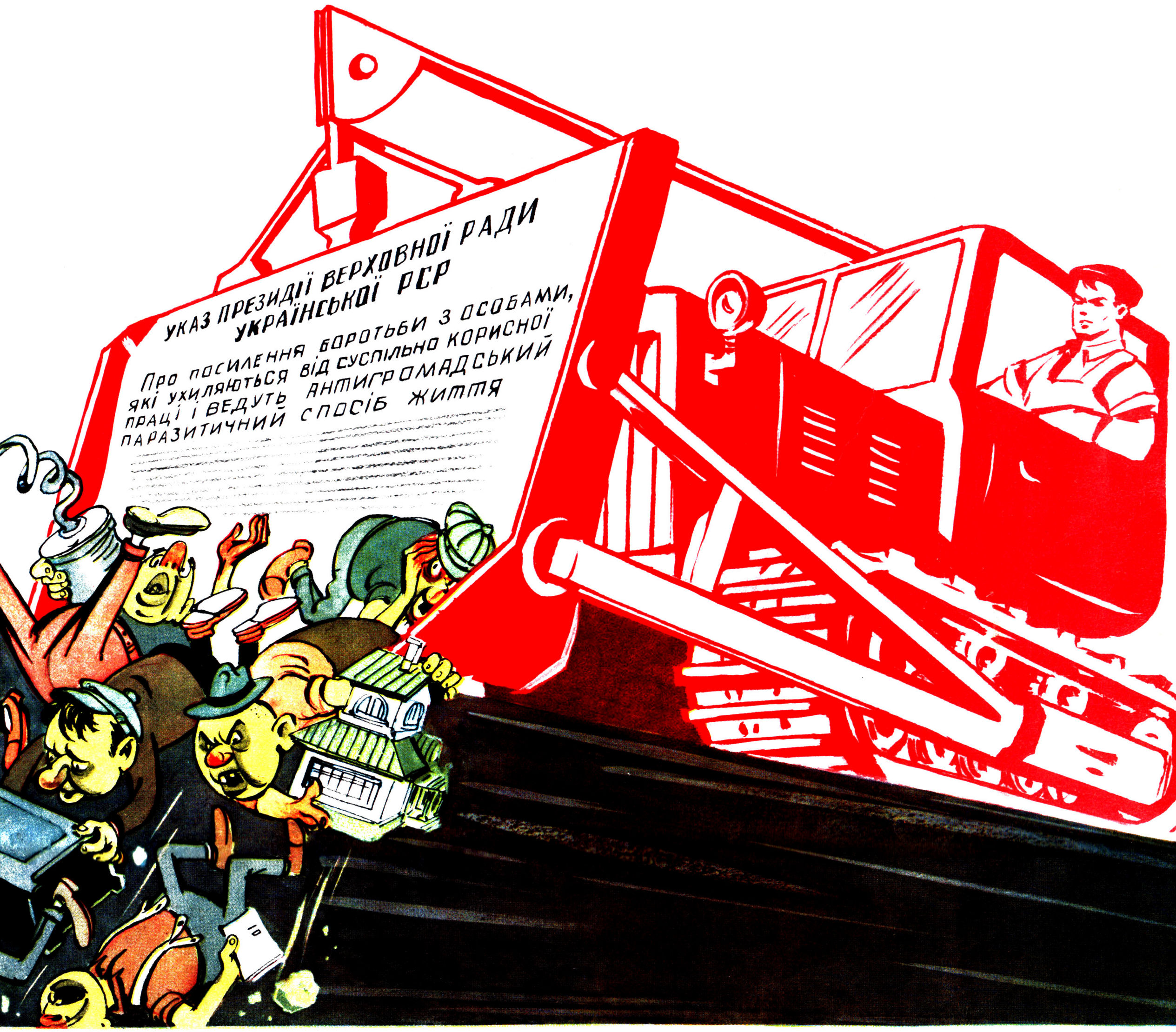

НА РОЗЧИСТЦІ ШЛЯХУ

Перець

№ 14 (457). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1961

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ *Отакі мої слова про РПТУ-2 (Від усього серця лист херсонцям од Перця. — Стор 2).*

★ *Равлику-Павлику, вийди з хати!.. (Стор. 4).*

★ *Про оптимістичний довідник, паперове дзеркало та чорнильні ставки на Хмельниччині. (Стор. 6-7).*

★ *Друге засідання „Клубу губителів природи". Прийом нових членів. (Стор. 9).*

★ *За вами слово, товариші сатирики й гумористи. Починається конкурс Перця. (Стор. 11).*

Наші маяки

ЮРІЙ ПІТРА

Ланка відомого кукурудзовода Героя Соціалістичної Праці Юрія Юрійовича Пітри з колгоспу «За нове життя», Іршавського району, Закарпатської області, зобов'язалася зібрати по 125 центнерів зерна кукурудзи з гектара на площі 50 гектарів.

З ним віддавна дружбу водить
Королева польова,
І вона своєму другу
Всі «секрети» відкрива.

Бо за нею ходить Пітра,
Доглядає кожен га,
Щоб росла вона все вища
І щоб більшала вага.

МАРІЯ ГУТЕЙ

Ланка Героя Соціалістичної Праці Гутей Марії Степанівни з колгоспу «Сталінський шлях», Микулинецького району, Тернопільської області, зобов'язалась виростити по 700 центнерів буряків з гектара на площі 25 га.

У Гутей буряки
Отакі, як цебе́рки!
З них — і цукру мішки
І солодкі цукерки.

Тож працює Гутей
Для трудящих людей, —
Щоб багатство велося
Й ще солодше жилося.

Дружні шаржі К. ЗАРУБИ.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Здоровенькі були!

Лист дирекції, інженерам, технікам і всьому робітничому колективу Херсонського комбайнового заводу ім. Петровського.

Гарячий привіт вам, шановні товариші!

Здоровенькі були!

Пишу відразу до всіх, бо до всіх вас дуже лильну справу маю.

Якось трапилось мені побувати на полях колгоспу ім. XX з'їзду КПРС, Костянтинівського району, Сталінської області. Бачу в полі зібралися колгоспники навколо якоїсь машинерії, головами хитають і потилиці чухають.

Підходжу ближче. Гарна така машинерія, коли збоку глянути. На колесах. Гвинтик до гвинтика, шурупчик до шурупчика.

— Чим це ви так заклопотані? — питаю. А колгоспники й розказують:

— Оце, Перче, бачиш, купили ми гноєрозкидувач РПТУ-2. Його на заводі ім. Петровського в Херсоні роблять. Думали, буде він гній розкидати, буде нам у роботі допомагати. А воно бач, як сталося...

Придивився я уважніше. Справді. Рами у вашого РПТУ-2 тендітні, дуже тоненькі. Наче не по полю йому бігати, а по асфальту. Знову ж таки, опорні кронштейни зроблені так, ніби це кронштейни від дитячої коляски, а не від сільськогосподарської машини. І фарком причепу дуже швидко з ладу виходить.

Один колгоспник каже мені:

— Запитай ти, Перче, у них (у вас себто), з чого вони роблять підшипники внутрішньої і зовнішньої осей. Чи не з макухи, бува? Мабуть, що з макухи, бо дуже вони швидко з ладу виходять.

Другий додає:

— А подивись-но, Перче, на диски. Які ж вони благенькі! Ламаються, деформуються.

Третій на кузов киває:

— Бачиш, Перче, не кузов, а картонна коробка для дамського капелюшка. Тріщить, прогинається, виводить з ладу транспортер.

А скати? За висловами механізаторів, вони лопаються, як мильні бульбашки.

І такий висновок зробили колгоспники:

— Це не РПТУ-2, а якесь «репету». Хто його купить — мусить репетувати. Репетує і ремонтує, ремонтує і репетує. Гукни-но, Перче, до херсонців, хай схаменуться та не переводять металу на отакий брак.

Приїхав я до Києва і застав ще декілька листів від колгоспників інших областей. Всі скаржаться на ваш РПТУ-2.

От тоді-то і вирішив я вам написати та водночас запитати: Як же вам не соромно отакі немічні машини з заводу випускати? А честь заводської марки? В кого це там у вас рука підіймається клепати заводську марку до такого браку? Соромно, їй-право, соромно.

Між іншим, ваш РПТУ-2 не дарований кінь, котрому в зуби не годиться заглядати. РПТУ-2 не малі гроші коштує, а гроші, як відомо, під ногами не валяються.

Купуючи ваш витвір, колгоспники сподіваються підвищити продуктивність праці і відповідно знизити собівартість булки, ковбаси і масла. А як ви їм у цьому допомагаєте?

Купують вони вашу техніку і разом з нею купують собі клопіт, бо техніка з ремонту не вилазить. Такого коня скільки не куй, а він все одно на всі чотири ноги шкутильгає.

Отакі справи. Невеселі справи. Але я вам пишу це не для того, щоб ви сумували, а щоб сіли та й порадилися гуртом, як того осоружного браку позбутися.

Певен, що гуртом ви щось обов'язково придумаєте. А як же ж інакше?

Зоставайтесь здорові!

Від усього серця вашого ПЕРЦЯ.

НЕ ВИСТАЧАЄ ТІЛЬКИ СКРОМНОСТІ

Не поцуравшись праці ревної,
За совість, чесно, не за страх,
Височини досяг ти певної,
Домігся успіху в ділах.

До тебе слава стала липнути,
А ти її сприйняв на зле —
Себе усюди хочеш випнути,
Великим видаєш мале.

Гукаєш: я! у мене! гляньте-но!..
Все курс береш на показне.
А показне частенько латане,
А латане — то не міцне.

Не збочуй же, не пнись за славою,
Умій почате довершить.
Отак в труді своєю справою
Зумієш людям послужить.

Тобі не позичать невтомності,
Ти в праці бережеш хвилину,
Не вистачає тільки скромності,
Яка прикрашує людину.

Петро ДОРОШКО.

⊙

ПРОЙШЛА НАУКУ

— Кохана доню, йди гуляти,
Я приберу сама кімнати.
Тобі й тринадцяти нема,
Твоє ще буде... Я сама...

А років, може, через п'ять
Дочку покірно просить мати:
— Допоможи прибрать кімнати.
А та: — Не можу! Йду гулять!

Сама вправляйся, спокій дай,
На цім ти вже набила руку,
Мені ж гулять не заважай!..

«Пройшла», бач, мамину науку!

Степан КНИШ.

м. Лохвиця.

Цистерна №802273

(Детективна повість з прологом та епілогом)

ПРОЛОГ

Холодного січневого дня 1959 року за нарядом Черкаського цукробурякотресту на адресу колгоспів «Україна», ім. XXI з'їзду КПРС, «Пам'ять Ілліча», «Шлях Леніна» та ім. Енгельса, Миколаївського району, Одеської області, Шполянський цукрозавод відправив 52 тонни меляси...

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ПОЇЗД ІДЕ В НІЧ...

Темної зимової ночі того ж року із станції Шпола, вкутуючись парою, паровоз потяг вантажний поїзд назустріч вітрам. Серед своїх сестер бадьоро вистукувала колесами цистерна № 802273. Вона ще не знала, що чекає її попереду. Меляса глухо хлюпала в її темному череві...

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ТРИВОЖНІ ОЗНАКИ

Минали ночі. Зимові, весняні. Минали дні. Літні, осінні. Колгоспи марно чекали меляси. Невблаганний час сіяв тривогу, невблаганна бухгалтерія злизгала з рахунків колгоспів тисячі карбованців за неодержану мелясу. У колгоспах почали хвилюватися. Було відомо, що цистерна № 802273 півроку тому покинула станцію Шполу... Але де вона? Де вона? Де вона?..

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

СЛІДИ ВЕДУТЬ НА СТАНЦІЮ БЕРЕЗІВКУ...

Собака Рекс натяг поводок. Було видно, що слід він узяв і тепер приведе слідчих точно за адресою. Майор Н. примружив розумні, трохи стомлені очі.

— Так. Сліди ведуть на станцію Березівку, Одеської залізниці. Зараз цистерна буде нашою. Крапка.

Собака Рекс занепокоївся. Вітер ударив його по ніздрях якимось ядучим димком. Слід він загубив... Майор Н. зморщив носа:

— Гнали самогон. Довго гнали. Багато вигнали...

На коліях станції Березівки цистерни № 802273 не виявилось. Краплі меляси на шпалах вели невідомо куди. Собака Рекс чхав і жалібно скавучав...

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

СУД ІДЕ!

Колгоспи нікому не хотіли подарувати меляси і даремно стягнені гроші. Миколаївський народний суд присудив стягти на користь колгоспів 36.194 карбованці (старими грішми). Стягти їх треба було із залізниці...

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

ЗАЛІЗНИЦЯ НЕ ЗДАЄТЬСЯ

Управління Одеської залізниці подало касацію, і Одеський обласний суд скасував рішення районного суду...

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

ТЯГАНИНА ТРИВАЄ...

Минають дні, тижні, місяці, роки... Темні води невідомості поглинули цистерну № 802273. Навіть меляса не спливла. В бій вступила Одеська обласна прокуратура та інші інстанції. Залізниця відбивається, тяганина триває, собака Рекс чхає і жалібно скавучить.

ЕПІЛОГ

Його мусять написати одеські юристи в співавторстві з одеськими залізничниками...

М. БІЛКУН.

СЛОВО ПРО СЛОВНИК

Радіємо — у світ вийшов прекрасний українсько-російський словник за редакцією Б. Грінченка.

У чотирьох томах вийшов.

Іще більша нас радість жде: Академія наук випускає українсько-російський словник у шести томах.

Правда, довгенько видають, та, сподіваємося, — видадуть!

Єсть у продажу і прекрасний російсько-український словник.

Вага оцих мовних словників величезна! Скажемо виразніше — вага колосальна!

Але чи доступні вони педагогам-мовникам і масовому читачеві?

Ні, не доступні! І вагою, і ціною не доступні. І взагалі не доступишся, — тиражі малуваті.

До того малуваті, до того кацуваті, — не дістанеш.

А потреба у словниках — величезна. Мова, це мова. Це — наука! Кому-кому, а вчителям-мовникам словники ось як потрібні.

То й що ж виходить? Виходить, треба, конче треба видавати доступні, дешеві, портативні словники.

Не вірите — поговоріть з учителями! І вони вас слізно почнуть благати:

— Давайте словники! Простенькі й не важкенькі.

Прочували ми, що видавництво «Радянська школа» у четвертому кварталі 1961 року видає українсько-французький словник. Ціна — 1 крб. 50 коп.

Чому б з отакою доступною ціною, простенькі і ото не важкенькі, не видати російсько-український і українсько-російський словники?

Ну, чому? Їй-бо, видайте! Порятуйте культурних людей.

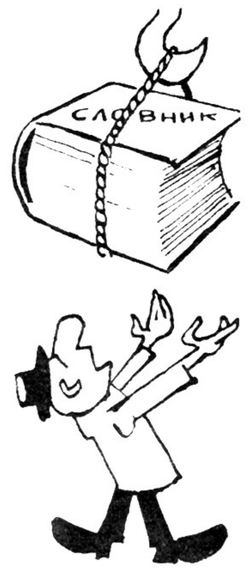

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Після ремонту у Недбайлівській РТС.

Равлику-Павлику, вийди з хати...

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Оце знову подзвонили мені з Боярки.

— Чого ж це ти, Перче, до нас більше не навідуєшся? Поворушив отих, які «з нічого» зводять собі кам'яні світлиці, і вважаєш, що то вже й край? У нас ще й не такі фокуси можна побачити! Хочеш познайомитися з мастаками, які наловчилися гуляти на двох свайбах зразу? Тоді записуй адреси.

Мені диктували, а я записував. Цілого блокнота списав!

— А тепер, Перче, — порадили мені, — пройдися по тих адресах.

І от я мандрую знову під самим стольним містом Києвом, по тій же благодатній Боярці.

Стукаю в двері будинку № 53/41 по вулиці Вокзальній.

— Дома господар будинку, Олександр Миколайович Алабовський?

— Дома, — відповідає мені старенька жінка.

— До нього можна зайти?

— А навіщо вам ноги трудити, коли можна електричкою проїхатись.

— Даруйте, — дивуюсь, — ви ж самі сказали, що господар дома...

— Я й зараз кажу: дома. У Києві. На вулиці Леніна, 29.

Отуди!.. Людина, можна сказати, мій найближчий сусід, через чотири будинки від мене живе, а я в Боярці її шукаю! Хотів було я вже не дуже тихим словом згадати тих, за чиєю головою моїм ногам нема покою, та стримався. Жінка внесла поправку до свого попереднього повідомлення.

— Олександр Миколайович, — сказала вона, — часом і тут буває.

— У гості приїздить?

— Таке скажете! — розсміялася вона. — Хто ж це до себе додому в гості їздить? Цей будинок належить Олександрові Миколайовичу Алабовському. Приватна, так би мовити, власність. А в Києві в Олександра Миколайовича — трикімнатна квартира. Але вже не власна, а державна.

З дальшої розмови я довідався, що родина О. М. Алабовського складається з чотирьох душ.

— Нелегко, мабуть, такій «великій» сім'ї хазяйнувати на дві оселі? — спитав я.

Жінка зітхнула.

Я зрозумів її зітхання: важко нести та жалько кидати...

Проте, «кидати» — це, очевидно, не те слово. Розкидатися квартирами — грішно і не логічно. Але якби, скажімо, Олександр Миколайович надумав покинути державну квартиру й перебратися у власний будинок, то, гадаю, ніхто б йому за це не докоряв.

А є сім'ї ще «більші», ніж у Олександра Миколайовича Алабовського. Що їм, бідним, робити з двома оселями?! Розірватися надвоє, як це хтось порадив зробити Ганні Іванівні Хочко?

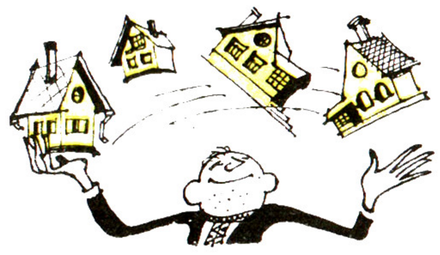

Ні, Ганна Іванівна на це не згодна.

Ганна Іванівна, потрапивши в таке безвихідне становище, знайшла-таки з нього вихід. Державну квартиру (у Києві, на вулиці Дарвіна, 4) вона люб'язно погодилася доглядати сама, а два власні будинки у Боярці здала в оренду добрим людям.

Доброта людей тут вимірюється кількістю грубих карбованців, що їх вони мусять щомісяця класти домовласниці на стіл.

Щоправда, не всі ті, що здають в оренду свої будинки, такі ласі на гроші, як Ганна Іванівна.

— Що ті гроші, — сміється Олександр Васильович Зелянін.— Сьогодні вони є, а завтра — немає...

Виходячи з цієї мудрої логіки, Олександр Васильович вирішив, що цінішою за гроші є нерухома власність, і звив собі у Боярці кубельце на 5 кімнат. Він, виконроб-будівельник, міг би й на більше замахнутися, та закон не дозволяє.

У законах Олександр Васильович, очевидно, не собаку, а цілого вовка з'їв. Бо недаремно ж він, власник двоповерхового будинку в Боярці, так майстерно законспірував свою квартиру в Києві, на вулиці Басейній, 7. Хоч удень з вогнем, хоч уночі з прожектором, а не знайдеш ніде тут прізвища господаря квартири: ні на дверях, ні під дзвоником, ні навіть у списку мешканців, вивішеному при вході до будинку.

Довго шукав я зустрічі з цим «секретним» мешканцем, довго гасав за ним з Києва у Боярку, з Боярки у Київ...

А хіба ж він один такий у нас у столиці!

Такими адресами у мене набито весь блокнот. І подумав я, а чи знають ці адреси працівники квартирного відділу Київської міськради? Чи мають вони хоч яке-небудь уявлення про тих двохатників?

Виявилося — мають. І не тільки уявлення, але й добре поставлений облік. З нього я, наприклад, довідався, що домовласників, які, крім власних будинків, займають у Києві ще й державні квартири, налічується:

у Бучі — 41,
у Ворзелі — 65,
в Ірпені — 175,
у Боярці — і того більше...

Та невже, подумав я, у Києві знайшлося стільки вільної житлової площі, що нею наділяють навіть тих, хто має власні будинки?

Працівники того ж таки квартирного відділу рішуче спростували моє припущення.

— Якби, — сказали вони, — нам пощастило вирвати у цих домовласників державну житлову площу, то скільки б сімей мали хороші квартири!

— А хто ж вам заважає це зробити?

— Хто?... — Начальник квартирного відділу добуває з шухляди кілька папок, натоптаних паперами. — Ось. Матеріали про цих домовласників ми ще три роки тому передали виконкомові міськради... Три роки мороки, а наслідків ніяких.

Одверто кажучи, деякі наслідки є. І відчутні. Переконавшись, що міськрада не збирається їх турбувати, деякі домовласники розперезалися остаточно. Взяти, приміром, Іллю Івановича Маньченка. На якого дідька йому ота Боярка! Навіщо йому ота Буча чи Ірпінь, коли в самому Києві стільки чудових куточків?

Уподобавши собі один такий куточок на Бауманській, 18, Ілля Іванович збудував там великий будинок, а поряд ще й цегляну «врем'янку» на дві кімнати.

Для сім'ї з двох душ більше, ніж досить, — подумали в міськраді та й стали чекати, коли Ілля Іванович звільнить двокімнатну державну квартиру по Пушкінській, 32.

Чекають уже не один рік... Бо в новому будинкові Іллі Івановичу ще треба забити кілька цвяхів, а господареві не хочеться цього робити. Настрою нема.

— А коли ж у вас той настрій з'явиться?

— Не знаю... — мнеться Ілля Іванович.

Ідучи Бауманською вулицею, де красується приватна вілла І. І. Маньченка, я мало не наскочив на хлопчика, який сидів на землі, хукав у долоні і наспівував:

Равлику-Павлику, вийди з хати,
Маю тобі щось сказати!..

Не знаю, що саме збирався малюк сказати равликові. Може, хотів спитати, чи ще не надумав він здати в оренду власну комірчину, а самому перебратися до казенної квартири... У всякому разі, коли равлик висунувся із свого сховища, щоб послухати, що йому скажуть, у хлопчика раптом забракло слів.

Дитяча непослідовність!

А чи ж тільки дитяча?

І з дорослими теж часом таке трапляється. З тими, наприклад, що збираються і ніяк не зберуться спитати у двохатників: чи ще не набридло їм жити на дві оселі?

З Перцем подорожував і його враження записав

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

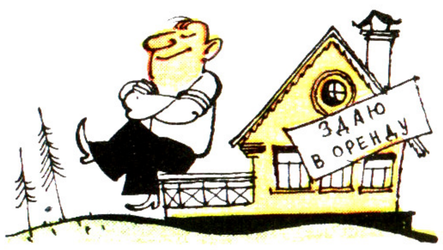

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Заберемо дробовик?

— Не треба, бо його знімуть, а жаль буде — хороший сторож.

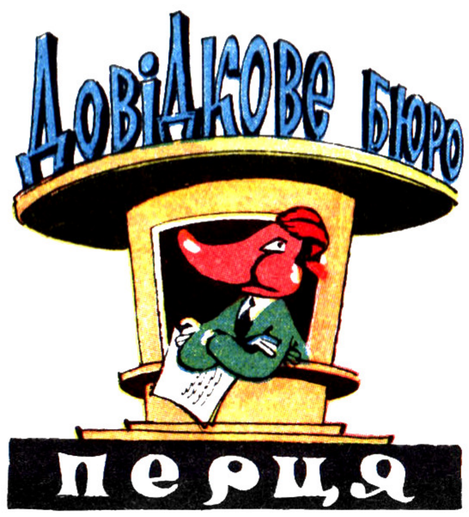

НАС ПИТАЮТЬ: Чи правда, що радіо має властивість проникати крізь вуха аж у самісіньку печінку?

ВІДПОВІДАЄМО: Чиста правда. Це переконливо довів т. Солодовник — начальник Поліської (на Київщині) райконтори зв'язку. Повісивши в райцентрі на вулиці Леніна гучномовця, він не виключає його з 6-ої години ранку до 12-ої ночі. В результаті такого «гучномовлення» всі мешканці райцентру скаржаться тепер на те, що радіо сидить у них у печінках.

ЯКА БУДЕ ПОГОДА НА БЛИЖЧИЙ ЧАС У м. ЗНАМ'ЯНЦІ, Кіровоградської області? — цікавляться мешканці будинків № 49, № 51 та № 55 по вулиці Жовтневій.

ВІДПОВІДАЄМО: Як і раніше, в районі ваших будинків передбачаються опади у вигляді шматків цегли, штукатурки і стінових карнизів. Можлива гроза на голову начальника будівельної дільниці № 2 В. Г. Атаманова, під керівництвом якого бракороби злепили ваші нові будинки.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У мене кукурудза по саму шию.
— У мене теж.

Мал. БЕ-ША

— Правду кажуть, що жнива гаряча пора...

Балада про дві кишені

Гай шумів
зеленолистий,
Став світився
плесом чистим,
Зеленіли береги.

В кінці греблі
біля ставу
Верби виросли на славу,
Розвивались кучеряво,
Набиралися снаги.

Поблизу завод цукровий
Рафінад робив чудовий.
І нікому
і нічому
Той завод не заважав:

У гаю пташки співали,
У ставку лини гуляли,
Верби мирно заглядали
У блискучий, світлий став.

Та якась нечиста сила
Занесла в той край Довбила,
Він директора старого
На заводі замінив.

І направили з заводу
У ставок смердючу воду,
І пішов нестерпний сморід
До садів, гаїв і нив.

У ставку вода пропала,
Як смола, густою стала.
Риба дохне,
зелень сохне,
Верби в'януть...
Просто жах!

Налетів був санінспектор:
«Неподобство! Хто директор!»
Цілий день страмив Довбила
І наклав на нього штраф.

Що ж ви думали?
Довбило
Посміхнувся тільки мило
І сплатив велику суму,
Огинатися не став.
А густу отруйну воду
Все спускали із заводу,
Навіть жаб порозганяли...
Омертвів чудовий став.

* * *

Аж оце на тому тижні
Зміни стались дивовижні:
Наш Довбило за копійку
Позмагався,— будь здоров!

Він приїхав до столиці
І, обходячи крамниці,
На біду, не там, де треба,
Через площу перейшов.

Козирнув сержант бадьоро
І сказав йому суворо:
— Громадя́нине, стривайте.
Заплатіть, будь ласка. штраф.

Під ногами у Довбила
Площа раптом заходила,
Все злилось, переплелося
І змішалося в очах.

Рота він розкрив, як вершу:
— Неподобство! Я ж уперше!
Я не дам вам
ні копійки!
Грошей вам чужих не жаль!

Довго з ним сержант возився,
А Довбило розходився
Сильно так, що сам читати
Став сержантові мораль.

* * *

Отакі на тому тижні
Зміни стались дивовижні.
Пояснити їх причину
Ми повинні під кінець.

Штраф за нівечення ставу
Ліг на кого?
На державу.

Тут Довбило мусив лізти
В свій,
у рідний гаманець.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Чорти у дзеркалі

Тільки попереджаємо. І чорти не містичні, а більше символічні, і дзеркало не те, що ним дамочки користуються, коли брівки вискубують.

Бо все почалося з книжки. З того довідника, що його не так давно у Києві видано. Він так і зветься «Довідник по водному господарству УРСР». Дуже оптимістичний довідник. Заглянеш туди, і душа радіє. По Україні за 1954 рік приросло 5,5 тисячі га ставків! В 1955 році — 8,63 тисячі га! У 1957 році — 18,83 тисячі га! Лише за п'ять років приросло 35,21 тисячі га дзеркала ставів. Це ж тобі риба та й риба!

Знову ж таки лірика... «В кінці греблі шумлять верби...» «За городом качки крячуть...» і таке інше. Все це в комплексі дуже спокуслива штука, і ота спокуса привела нас на Поділля, у Хмельницьку область. Тим паче, що в довідникові по приросту дзеркала ставків Хмельницька область не останнє місце посідає.

І тут почалося те, що, власне кажучи, цього фейлетона на світ породило. Перші розчарування очікували на нас у колгоспі імені Щорса, Ружичнянського району.

Коли зайшла мова про ставки і рибу, голова колгоспу Петро Дмитрович Мех подивився на нас так, ніби йшлося не про конкретні земні ставки, а про Місячні моря і цирки. З усього було видно, що цифру «по рибі» з нього тягли давненько. Скривився Петро Дмитрович і наказав рахівникам:

— Покажіть дзеркало й рибу. Знайдіть. Отам, здається, в третій шафі. Оце ось дебет-кредит — торішня риба. Торік гатили греблю. Одинадцять тисяч вгатили. І в цьому році вгреблимо, мабуть, не менше, бо торішні кошти чомусь не затримали жодної краплі води. Тут усе як у дзеркалі.

Дзеркало було паперовим, але воно дуже яскраво відбивало становище в цьому колгоспі. Карасиками і дзеркальними коропами тут навіть не пахло, а верби в кінці греблі шуміли дуже сумно.

У колгоспі ім. Красіна, того ж району, верби теж не весело шуміли. Колись тут було два ставки і дзеркала їхні (чималенькі дзеркала!) весело виблискували під сонцем. А тепер дзеркала не виблискують, зосталися самі тільки рамки — болотяні береги. В одному ставку «манах» розстригся... «Манах» — це така дерев'яна хвірточка у греблі, яка регулює рівень води.

Так оцей «манах» не захотів бути «манахом» і «розстригся», фігурально кажучи. А вода не стала очікувати, поки нового «манаха» настановлять, вона собі дзюр-дзюр-дзюр та й потекла в синє море. На другому ставку гребля взяла та й «розманашилась», а воду, як відомо, в ставку гребля тримає. В болоті, там, де колись ставки були, — чорти завелися. Здорові, зелені і репетують на всю округу.

Звісно, чорти вони на те й чорти, щоб у таких місцях водитися. Репетують чорти і не дають спати голові колгоспу. Павлові Васильовичу Ксьонзику. А так спокійно б собі спав чоловік, бо в інших сільськогосподарських галузях у нього показники не погані. Колгосп не бідний, не має тільки пташиного молока і... риби.

... — То не чорти! — заспокоїв нас голова колгоспу «Україна» (Чорноострівський район) Давид Михайлович Мельничук. — Таке люди вигадають! Звідкіля тепер чортам узятися? То зовсім інші представники фауни. В нас на ставку вони теж є. От послухайте...

Послухали... І почули такий жаб'ячий концерт, якого нам з роду з віку слухати не доводилось.

У колгоспному ставку (власне кажучи, назвати цю калюжу ставком — значить погрішити проти своєї совісті, але умовно будемо називати її ставком), так-от, у колгоспному ставку водилися нащадки тієї знаменитої жаби, про яку ще Глібов писав. Нащадкам повезло куди більше, ніж бабусі їхній. Вона лускула, так і не зрівнявшись з волом, а вони на дармових харчах розпаслися до того, що скоро й волів переженуть.

Усі умови для нормального розпліднення жаб створено зараз у колгоспі «Україна».

Але ж був час, коли цей колгосп славився іншими розплідниками. Колись у дзеркалі ставу плюскалися поважні коропи. Було це доти, доки не прорвало греблю. А як прорвало греблю, то й попливла риба за водою. Можемо, між іншим, навести цифру, якої ви в знаменитому довідникові не знайдете. Таких ставків, де тільки зелені банькаті чорти водяться, у Хмельницькій області не мало, не багато — 1395 гектарів! Є де жабам розкошувати, а для риби місця не знаходиться.

Багато ставків на Хмельниччині запущено, багато дзеркал розбилось на маленькі дзеркальця, в яких карасеві ніде хвостом повернути, від багатьох дзеркал залишились одні рамки.

От хоча б і Дубівський ставок, той самий, що розташований коло самісінького обласного центру. Колись це був ставище на 97 гектарів дзеркала! Тут не те, що короп, а навіть атлантичний кит почував би себе добре. Мінялися господарі ставка, а з ними на гірше мінялася його доля. Доконав ставок новий господар — обласне управління товариства мисливців та рибалок. Вже ж кому, здається, слідкувати за ставком, кому доглядати його і рибу в ньому розводити, як не мисливцям

та рибалкам? Так ні ж... Тепер з 97 гектарів залишилося кишенькове дзеркальце, яке можна прикрити черговою постановою облвиконкому про будівництво ставків та розведення риби.

Держава передала колгоспам Хмельницької області 862 гектари ставків. Беріть! Розводьте рибу! Багатійте! І що ж? Залишилося з тих ставків близько третини — 277 га дзеркала.

Хмельницькі «рибоводи» можуть образитися:

— Стрямлять нас на всю Україну, наче ми найгірші!

І вони матимуть рацію. Вони не найгірші. Держава передала колгоспам Ровенщини 433 гектари ставків. З тих гектарів вже 243 випарувалось. І посухи начебто область ніколи не знала, а така халепа!

Колгоспи Львівської області з рук держави одержали 837 гектарів ставків. На сьогодні загальне дзеркало зменшилось до 380 гектарів.

Висихають старі ставки швидко, значно повільніше будуються нові.

У 1959 році Одеська область рапортувала про будівництво 366 гектарів нових ставків. У звіті за 1960 рік цифра 366 з'явилася знову. Невже подвоїли? Ні, механічно перенесли стару цифру у новий звіт.

А ті дзеркала, що зараз виблискують проти сонечка, про які так зворушливо пише довідник?

Виблискують то виблискують, але по суті це неживий блиск, бо по Україні налічується понад двадцять тисяч незаряблених ставків!

Так... Вода заради води. Нехлюйство? Безгосподарність? Байдужість? Все разом. Подумати тільки. Для риби силосу не треба, теплого корівника вона не вимагає, бо риба істота холоднокровна... Значить.., Значить, при мінімальних витратах колгоспи можуть одержувати тисячі карбованців прибутків, а споживачі тисячі центнерів смачної риби. Логічно? Абсолютно. В чому ж заковика? А заковика, думається нам, у тому, що районне та обласне керівництво теж дуже часто забуває про цей чудовий резерв.

Коли в колгоспі знижуються надої молока, всі б'ють тривогу. Коли низькі врожаї зернових, всі б'ють тривогу. І це правильно, і це економірно.

Але скажіть ви нам: коли, хто, де бив тривогу з приводу того, що в колгоспі висох ставок, що в колгоспі не розводять риб? Не було ж такого, правда?

Ми не за те, щоб знімати галас і страхати всіх, хто занехаяв ставки, страшними адміністративними карами.

Ми хочемо, щоб усі винуватці такого нехлюйства і безгосподарності сіли десь у холодочку під вербами на березі ставка (в кого він ще не до дна висох) і добре подумали, що його слід зробити, щоб ставкове господарство йшло вгору та вгору.

Варто тільки почати, а там діло піде. І всі будуть задоволені. Навіть сатирикам тоді доведеться писати менше фейлетонів, а більше споживати риби.

А вже про авторів довідника і говорити нічого.

Вони теж будуть дуже раді, бо їм ніхто не закине, що їхній довідник, м'яко кажучи, не зовсім точний.

М. ПРЯДКО.

Сергій ШВЕЦОВ

РИБАЛЬСЬКІ УСМІШКИ

«ДЗВОНАР»

На словах його здобич вагома:
«Витяг щуку, білугу і сома!..»,
А на ділі — не може спіймати
Навіть тюльки-живця для котяти.

«КОНСЕРВАТОР»

Був у рибалки досвід — хоч куди:
Він знав повадки риб і мав волячі нерви,
Та рибу всіх порід таснав чомусь завжди —
Із банки з написом «консерви».

ПЕРЕСТРАХУВАЛЬНИК

Зверхобережну має звичку
Ретельний цей і дивний рибохват:
Щоб уліпмать йоржа чи то плотвичку,
Чіпляє жилку — грубу, мов канат.

ЧЕРЕВОУГОДНИК

Рибалка йде! Погляньте, люди:
Несе рюкзак — вагу в два пуди!

В рюкзаці тім смачний запас
Найкалорійніших продуктів:

Сирків, сальця, яєць, ковбас,
Консервів різних, вин і фруктів.

Змахнувши з лоба піт рукою,
Рибалка йде понад рікою.

Його манить мета не ця —
Не риба, ні, а їжі клунок:
Шукає зручні він місця,
Щоб натоптати шлунок!

ПІВЛІТРОВОЧНИКИ

А є рибалки ще й такі:
Вони за тим лиш їздять на ніч на повітря,
Щоб під кущем біля ріки
Хильнуть з дружками по півлітра!

ЕКСПЕРИМЕНТАТОР

Стоїть над річкою з краєчку
І в воду кидає ще зранку:
Картоплю, рис, пшеницю, гречку,
Овес, горох, пшоно і манку.
Усе це він з жонною в парі —
Розмочував, варив і парив.

Гачків — кіло! Наживок маса:
І черв'яки, і пір'я галки,
І хліб, і мед, і свіже м'ясо —
Є все в новатора-рибалки!
Все є! —
Лиш не клює!

З російської переклав С. ОЛІЙНИК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Нащо це ти, Степанівно, зелені помідори на базар везеш?
— А я за них таку ціну загну, що вони почервоніють.

ЧАС ДО ШКОЛИ, ЧАС!

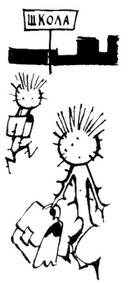

Мала Виска, якщо правду сказати, не така вже й мала. Райцентр! А от шкільні приміщення тут дійсно малі. Лише наша одна школа орендує шкільні приміщення в чотирьох місцях. Тісно тут і незручно. Так-от, у Малій Висці сім років тому почали будувати нову велику школу № 4. Сім років тому...

За ті сім років — не у нас, розуміється, — було збудовано і здано в експлуатацію не одну ГЕС, не один завод-велетень, не одну тисячу житлових і культурно-побутових споруд. Протягом цього часу не дрімали і будівники Маловисківської середньої школи. Вони як узялися в 1954 році, як двинули, як розігналися, так до 1961 року вигнали... фундамент школи.

На більше розгону не вистачило.

І не так розгону, як грошей.

Обласні організації асигнувань не виділяють. А Чернаський раднаргосп, якого зобов'язали фінансувати це будівництво, не дуже поспішає з фінансуванням.

Поспішає поки що один бур'ян. Він уже своє зробив — фундамент покрив. Скоро і стежки-доріжки, що ведуть до будівництва школи, приховає од людських очей.

От тільки не відомо, чи вдасться йому приховати ще й безвідповідальність деяких відповідальних працівників у справах шкільного будівництва. Поживемо — побачимо.

Л. ПАВЛЕНКО,
директор школи.

Мала Виска,
Кіровоградської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

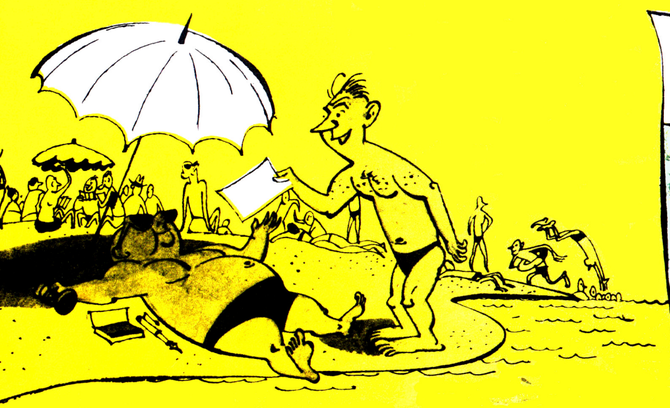

— Іване Івановичу, відмітьте, будь ласка, командировку.

Сховалися...

Вінегрет з Перцем (пляжний)

— Пий до дна!..

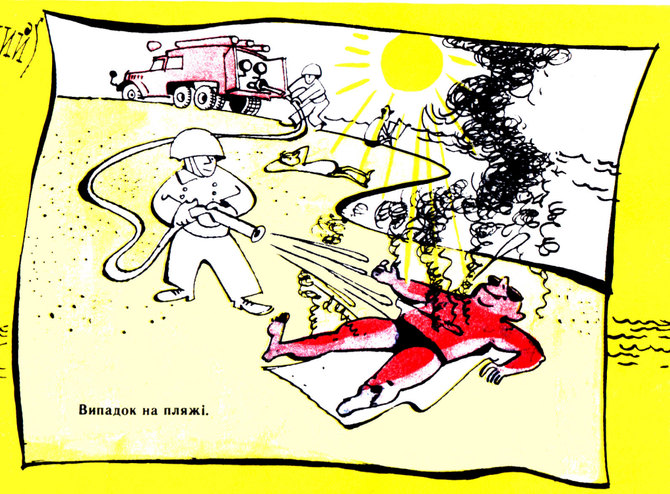

Випадок на пляжі.

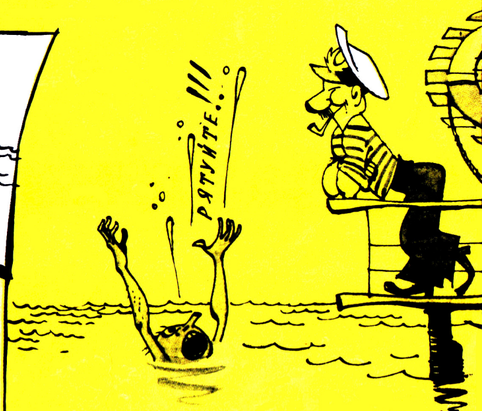

— Громадянине, у нас зараз перерва на обід...

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали
Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК, В. ЛАГОДА та Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ПРО ЛЮДСЬКУ ДУШУ І ПРАВДУ СУЩУ

Панівним класам капіталістичного світу не дуже-то до шминги успіхи науки, зокрема астронавтики. Так, італійський публіцист ліквований Панфіло Джентіле в статті, опублікованій у міланській газеті «Корр'єра сера», пише: «Наука, відкриття, астронавтика, висадка на далеких зірках — усе це може виявитися марним, якщо ми навзамін втратимо душу». От і розбери, де публіциста писання, а де попівське казання!

Так, пане, то велике діло,
Так, людські душі — перш за все!
Тому ж воно і зрозуміло,
Що вам тривога душу ссе,

Прикрившись іменем високим
Старого господа-отця,
З тих душ чавити можна соки
Во ім'я бога-гаманця...

Та люди — в небеса злетіли
І — глянь, оказія яка! —
Там ані бога не зустріли,
Ані його замісника.

«Святі» казки в добу космічну
Наука списує в архів,
І люди зиркають критично
І на богів, і на чортів.

А як прозріє кожна чесна,
Попом затуркана душа,
То ваша вся брехня облесна
Не варта буде і гроша.

І скинуть люди з душ кайдани,
І їх не стримають хрести.
А там, дивись, і вашу, пане,
Захочуть душу потрясти...

Так, пане, правда, суща правда:
Утратить душі, то — кінець:
Пиши, пропала ваша влада,
І бог, і повний гаманець!..

НЕЩАСНА ЖЕРТВА ВІЙНИ

Удова першого поплічника Гітлера, верховного шефа гестапо й головного ватажка есесівських бандитів Генріха Гіммлера живе тепер у західнонімецькому місті Білефельді. Кожного місяця фрау Маргарета Гіммлер приходить у місцеве пенсійне відомство, щоб одержати свою пенсію.

Боннські власті не залишили напризволяще нещасну вдову, пенсію їй призначили добрячу. Жодна жертва фашистського терору не одержує тут такої пенсії. Правда, деякі необережні газети у Західній Німеччині спробували виступити проти такого дивного піклування про фрау Гіммлер, яка до речі, й сама була фюрерською гітлерівської організації. Та що вийшло з тих виступів? За образу Маргарети Гіммлер вступилися високі чиновники з боннського міністерства фінансів. Вони офіційно, з посиланням на відповідні західнонімецькі закони, пояснили, що нещасна вдова одержує свою велику пенсію цілком на законній підставі, оскільки, за боннськими законами, фрау Гіммлер є справжньою жертвою війни...

Є ще закони у Бонні!

«ПОЛУНДРА! БЕРЕЖІТЬСЯ ГІТЛЕРІВЦІВ!»

Є відомий морський термін «полундра!» Ним попереджають про небезпеку. Бережись! — мовляв. Походить це слово з англійського. І саме англійським військовим моякам треба було б 1 червня цього року голосно закричати: Полундра!!! Бережіться гітлерівців!

Того дня їм зачитували черговий наказ головнокомандуючого збройними силами НАТО американського генерала Норстеда. У наказі тому говорилося, що на півночі військово-морських сил НАТО в англійського контр-адмірала Вагнер. Англією у зоні Європи, замість контр-адмірала Вагнера буде боннський відтепер буде Вагнера давнє знайомство. Ще при Гітлерові він планував морські операції проти Англії. Під час війни англійські моряки часто обіцяли, що як тільки спіймають того Вагнера, то повісять на кораблельній реї, як давнину робили з піратами. Вагнер уникнув зашморгу і знову носить адміральський мундир, а англійські моряки з лакейської згоди англійської влади. Чи є рація тепер стояти англійським гітлерівцем, слухняно цим правителів мунувати його накази: Але в самій Англії дедалі голоснішає: — Полундра! Стережіться гітлерівців!

ТЕХАС, XX СТОРІЧЧЯ...

Є у США штат Техас. Колись він славився спритними ковбоями, відчайдушними бандитами та похмурими і дикими законами. Ковбої тепер тут майже зовсім перевелися, бандитів стало більше. Тільки закони залишилися в Техасі такими ж похмурими і дикими. Існує в Техасі, наприклад, 44 закони, які обмежують права жінок у політичній, економічній та інших галузях.

До законів додано довжелезний перелік посад, про які техаські жінки й мріяти не сміють. Прочитаєш той перелік і бачиш, що для них тут взагалі нічого не залишається, крім найчорнішої роботи. Усі ці закони, разом із згаданим переліком, називаються на мові техаських законників «Положення про рівноправність жінок». Один із співробітників місцевої газети «Піонер», напевно, так начитався тих законів, що написав велику статтю, в якій він піднесить кардинальне питання: «Чи є жінка взагалі людиною?» Цікаво, а чи є людьми творці законів у штаті Техас?

ОТ ЯКИЙ ДОБРОЗИЧЛИВЕЦЬ!

Корінне населення Південно-Африканського Союзу — банту голодує. 65% дітей вмирає протягом перших двох років життя. А доктор Йоганнесбурзького університету Дж. Ірвінг робить «висновок»: «...Бідний харчовий режим не завше поганий. Чи є рація підносити харчовий раціон банту до харчового раціону заходу, маючи на увазі, що це може привести до серцево-судинних захворювань?..»

Науки тут нема і сліду —
Обман покладено в основу.
Це під страхіття геноциду
Підводять базу «наукову».

Хай діти бантту помирають,
Бо є загроза із загроз:
Іще, дивись, повиростають
І наживуть собі склероз!

ЄДИНА МЕТА

Англійський міністр іноземних справ Х'юм відвідав португальського диктатора Салазара. Вистуваючи в Лісабоні, лорд Х'юм багато говорив про те, що колоніальні доктрини Англії і Португалії «грунтуються на повазі до людської особи» та про єдність мети, яку мають ці країни в Африці.

Британський лорд дружна віта,
Бо ж, бачте, в них одна мета:
В кайданах Африку тримати,
Саджать людей в тюрму за грати,
Скарби викачувать без міри
І дерти з негрів по три шкіри,
Дихнути не давать людині...
Мета і справді в них єдина!..

СПОРІДНЕНІСТЬ

Злочинства колонізаторів у Конго призвели до того, що там гинуть од бомб, хвороб та голоду тисячі дітей. А англійське товариство захисту тварин звернулось до секретаріату ООН з пропозицією: вжити термінових заходів до охорони в Конго... собак, котів та папуг, що їх залишили бельгійські колонізатори.

Немає більшої наруги
Над світлим почуттям людським:
Коти, собаки і папуги
За діточок дорожчі їм!

Дітей винищують вандали...
Вони ж,
Собак і кішок,
Своє
Показали
Тваринняче єство.

ПІСЛЯ ДОЩИКУ...

«Генерал» Сін Ні — ватажок одної з чанкайшістських банд, що гнаних на початку цього року з Бірми, — заявив недавно в Таїланді, що повернеться на бірманську землю «до початку сезону дощів».

Прогнали з Бірми «генерала»,
І він світ за очі дав драла.
Готується в похід тепер —
Назад, сердега, рветься-пнеться...
Та він повернеться, здається,
Аж після дощику в четвер.

СФОРРЕСТОЛИВСЯ!

Виступаючи в Лондоні на Сесії Асамблеї Західноєвропейського Союзу, англійський міністр оборони Уоткінсон заявив, що «при деяких обставинах Англія першою застосує ядерну зброю». Ця заява Уоткінсона викликала серйозне занепокоєння англійської громадськості.

Вояка зброєю бряжчить,
Зубами аж скрегоче,
Ядро пекельне запустить
Він щонайпершим хоче.

Ну що ж, нехай бряжчить, гука —
Ми ж боїмось за вояка,
Щоб не спіткала вояка,
Така ж, як пана Форрестола.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

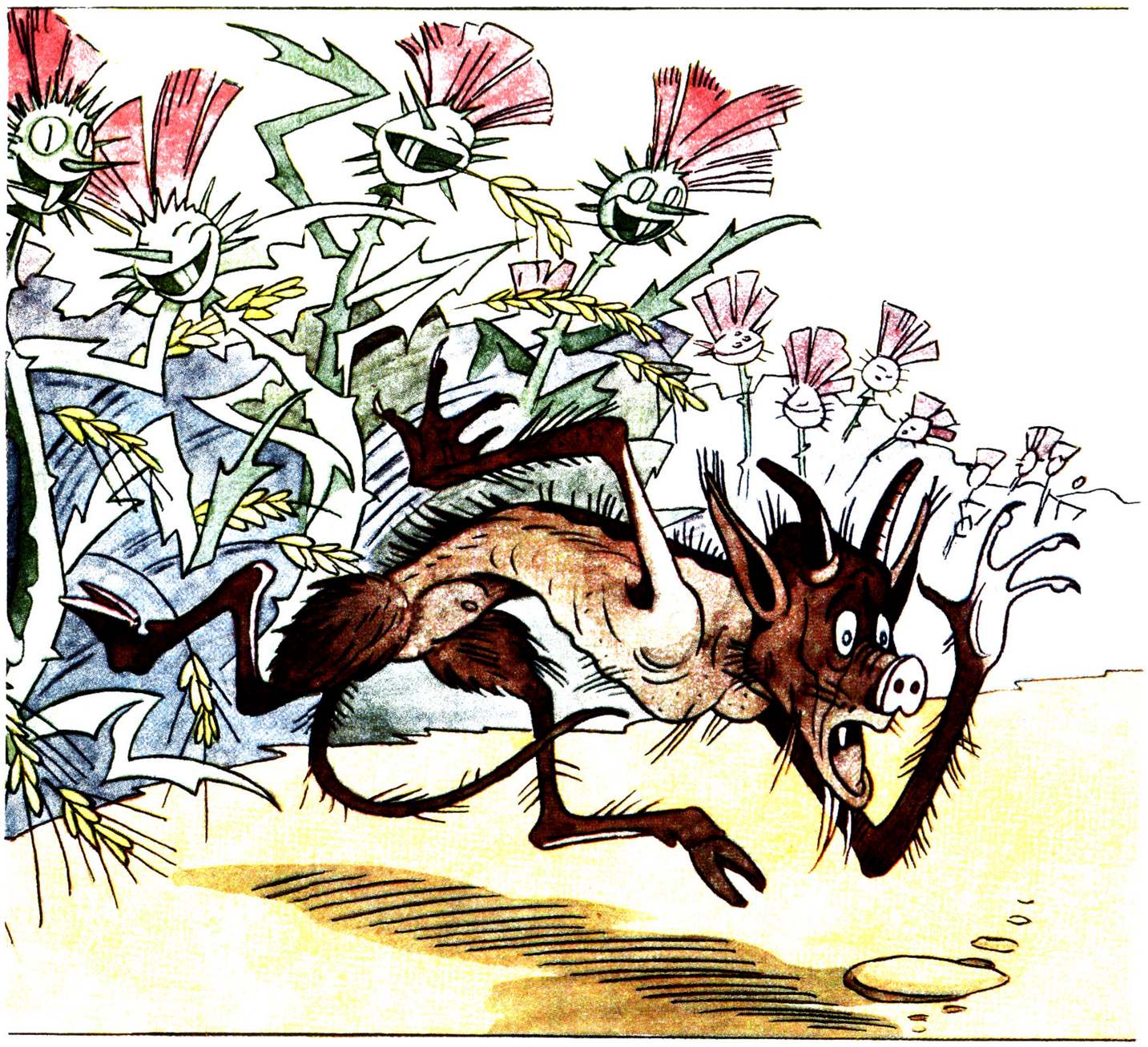

— Ух, чортополох розвели!

Клуб любителів природи

Сьогодні ми приймаємо до клубу нових членів. Хоч вони люди різних професій і по-різному гублять природу, але всі вони гублять її в одному місці. В районі Києва. Об'єкт «губительства» — Дніпро.

На першому фото ви бачите начальника Дарницького паровозного депо Середу.

Він б'є природу нафтовідходами. Транспортуються вони із депо у Дніпро хоч і примітивно (звичайною канавою), але дуже активно.

Нижче (і на фото і на Дніпрі) начальник Київського комбінату «Будіндустрія» управління промбудматеріалів Київського міськвиконкому Михайло Михайлович Дудник. Михайло Михайлович отруює дніпровські води з допомогою малої механізації. За його наказом тверді виробничі відходи звозяться на берег Дніпра, а тут підключається труба з брудною ядучою рідиною і під її тиском... тече бруд аж у Чорне море!

Третій — Усиченко Терентій Антонович. Він директор Київського шкірзаводу № 6. Його отруювальна технологія перегукується з технологією Середи: із заводу по канаві у Дніпро біжать отруйні відходи. А відстійник для затримки цих вод будується з 1958 року. У темпі будується. Освоєно аж 1/7 відпущених на будівництво коштів.

Усіх трьох прийнято до членів клубу одноголосно

Народні усмішки

ПІП І ДЯК НА ПАРАСТАСІ

Піп і дяк пішли на парастас. Сіли за стіл. Поставили перед ними полумисок з великою рибою, розрізаною натроє. Бере піп риб'ячу голову й каже:

— Голові — голова!

Але ж середня частина риби — ще ласіший шматок. Шкода покинути. Тягне й середину:

— Середина — для попа господина!

Залишився хвіст. Бачить піп, що не здужає з'їсти його за столом. Загортає хвіст у папір і приговорює:

— Хвіст — мій наймит з'їсть!..

Облизався дяк. Взяв миску в руки та й каже:

— А юха — для святого духа!

Та й вилив юшку на попову голову.

Повідомив О. П. ДУДКО
з м. Хотина, Чернівецької області.

ПОСИДЕНЬКИ

— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Підождіть, кумонько, я тісто замішу.
Сидить кума, замісила тісто друга.
— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Підождіть, кумонько, я варенички поліплю.
Сидить кума, вареники ліпить друга.
— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Підождіть, кумонько, я варенички зварю.
Сидить кума, вареники варить друга.
— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Підождіть, кумонько, я вареники витягну.
Сидить кума, витяга вареники друга.
— Піду я, кумочко.
— Підождіть, кумочко, я вареники помастю.
Сидить кума, мастить вареники друга.
— Ой, кумонько, піду вже я.
— Ідіть, кумасю, я вже упоралася з варениками.
Облизалася кума смачно та й пішла додому.

Повідомила Л. С. БУШТЕЦЬ
з с. Корсунь, Дебальцівського району, Сталінської області.

МЖИЧКА

Накрапав дощик. Сіяла мжичка. У курені на пасовиську лежав батько, а малий син виглядав і дивився, як паслась отара.

— Татку, татку, а що то йде?

— Та мжичка, сину!

Син подивився, подивився та й знову питає:

— Тату, а що то йде?

— Мжичка, сину. Чи не замовкнув би ти?

— Тату, тату, а мжичка вівцю понесла!..

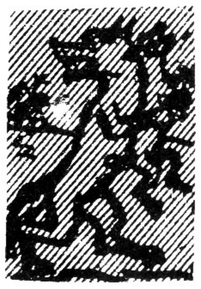

Повідомив
зоотехнік Р. В. ГОЛОВЕНКО
з с. Марага, Дагестанської АРСР.

ПРИКАЗКИ

Влюбився, як піп у гроші.

—

Говорила, їхала, сіла і підвезлася.

—

Гарний, як банячок знизу.

—

Сміється, як дурний до сиру.

—

Торохкотить, як Гаврилів млин.

—

Їсть за трьох косарів, а не робить і за ледаря.

—

Надіявся дід на мед і без вечері ліг спати.

Записав М. В. РОМАНЕНЧУК
з м. Коломиї, Станіславської обл.

Просимо: стань на захист свого далекого скромного родича — щавлю. Отого самого, який на вітамін «С» багатий і який у борщ кидають. А заодно візьми під захист і працівників радгоспу «Червоний лиман», Фрунзенського району, Луганської області, які його вирощувати і збувати мусять.

Справа, бачиш, ось яка.

Зверху ті начальники, що за паперами щавлю не бачать, щороку планують радгоспові сіяти його кільканадцять гектарів. У радгоспі на свій страх і риск ту заплановану цифру переполовинюють, але й після того не знають, як і куди той вітамін приткнути.

Хоч, згідно договору, радгосп зобов'язаний був у травні цього року здати Кадіївському ВРП 26 тонн щавлю, його ніхто не бере. А якщо й беруть, то так мало, та ще й з такими передмовами, що не тільки щавель, а й вуха в'януть. Сорт встановлюють самовільно, який їм заманеться.

518 кг щавлю радгосп «здав» уже на птахоферму. Кури, звичайно, раді — є вітамінозний корм. Кури сміються, а радгоспівцям до плачу доходить, а державні гроші таки плачуть: за минулий рік радгосп зазнав на тому «ранньому зеленому овочі» збитків на 4 мільйони карбованців (старими грішми).

А що ж, Перче, буде цього року?!

А. ШАРОВ.

м. Слов'яносербськ, Луганської обл.

Друже Перче!

Купила я в магазині № 13 м. Чернігова своєму синові черевики виробництва одеської взуттєвої фабрики № 2. Незважаючи на свій перший сорт, шкіряну підошву та ціну (10 крб. 12 коп.), черевики після першого ж виходу вийшли з ладу: підошва розмокла і розлізлася, як промокашка.

Звернулася я до Чернігівського бюро товарних експертиз, звідки незабаром і відповідь одержала. З неї я дізналася, що підошва на черевиках не підошва, а те, що мусить служити «низом» у шитого або клеєного взуття. Я ж купила черевики «рантові», а вони, як сказано у відповіді бюро товарних експертиз, «до експлуатації у вологих умовах без калош не належать».

А чи «належить» фабриці випускати таке взуття для школярів? Цього бюро товарних експертиз не каже.

Тож порадь, Перче, одеській взуттєвій фабриці № 2, щоб вона до таких черевиків додавала ще калоші й парасольки, а заодно і спеціальні візки, щоб було на чому все те причандалля учням до школи возити.

А. ЗАГАБА.

м. Чернігів.

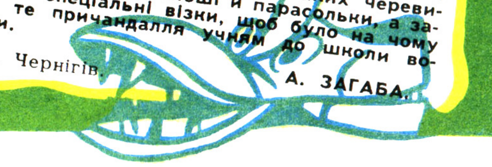

На початку року Пирятинська галантерейна фабрика освоїла новий вид продукції — щітку для взуття. Для щітки, як відомо, потрібен волос-коров'як. Одержувати цей волос можна тут же на місці, у Пирятині на м'ясокомбінаті. Але оскільки Пирятинська галантерейна фабрика належить до управління місцевої промисловості, а м'ясокомбінат — до Полтавського раднаргоспу, з волосом-коров'яком відбуваються дивні пригоди.

Раніш, ніж потрапити на фабрику, його за нарядом раднаргоспу везуть до Харківського шкірзаводу. У кабіні машини сидить експедитор галантерейної фабрики з нарядом управління місцевої промисловості на цей волос. У Харкові він подає свій наряд і тією ж машиною їде з волосом-коров'яком назад до Пирятина.

Звичайно, ці відомства (місцева промисловість і раднаргосп) могли б договоритися, щоб не робити такої дурниці і не возити сюди-туди сировину. А от — возять!

Так ото, Перче, як побачиш у магазині взуттєву щітку з сивим волосом, то так і знай, що це пирятинська, бо волос для неї стільки марно возили, що він аж посивів.

І. ЧОХА, голова районної планової комісії.

м. Пирятин, Полтавської області.

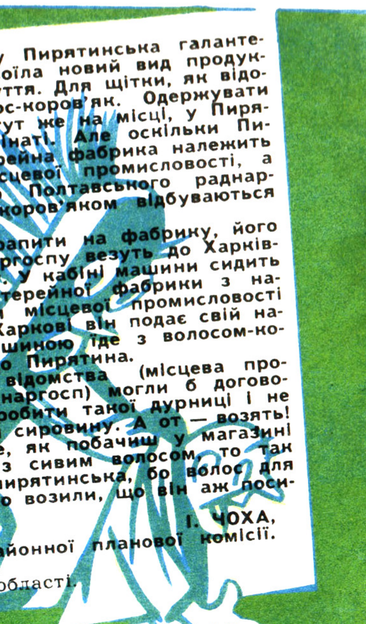

На уроках зоології нам розповідали про комах, життя яких триває не більше однієї доби. Зовсім недавно ми дізналися, що і слони живуть не довше. Ми маємо на увазі тих слонів, що зображені на підошвах черевиків, випущених Київською взуттєвою фабрикою № 4. Зранку нам, вихованцям дитячого будинку, видали новенькі черевички з тими «слонами», а вже опівдні у всіх підошви повідклеювалися і черевики зажадали каші.

Порадь, дядечку Перче, бракоробам цієї фабрики, щоб вони не робили із комахи слона. Хай краще роблять доброякісну продукцію.

ВИХОВАНЦІ ДИТЯЧОГО БУДИНКУ.

м. Володимирець, Ровенської області.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ЧЕРСТВА НОВИНА

Одеська обласна газета «Знамя коммунизма» вмістила недавно на четвертій сторінці фото великого будинку з колонами. Підпис під тим фото каже:

«Ренійські портовики одержали в подарунок новий Палац культури. Тут читаються лекції, проводяться літературні вечори, працює Університет культури».

Дійсно, у придунайському місті Рені стоїть Палац культури. І лекції в ньому читають. І Університет культури працює.

Але збудовано цей «подарунок»... сім років тому.

Дуже черству інформацію піднесла газета своїм читачам. Невже в області не знайшлося свіжішої?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ЗАВКУБОМ

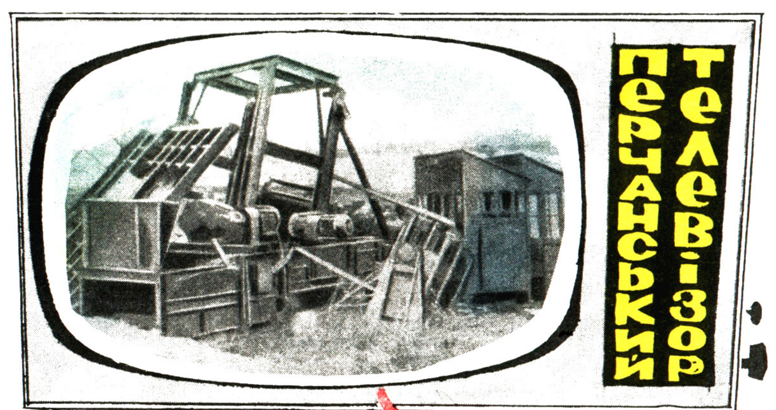

Шановні телеглядачі! Свою чергову телепередачу Перець веде по двох програмах. Перша, яку ми оце пропонуємо вашій увазі, ведеться з подвір'я Червоноармійського цукрозаводу, Згурівського району, що на Київщині.

Не подумайте, дорогі телеглядачі, що це телевізор машинерію перекособочив на екрані. Ні! Це — чудова машина ГОНТ-4. Обійшлася вона заводові в 240 тисяч карбованців старими грішми. Роблять такі машини для того, щоб з автомашин цукрові буряки розвантажувати і в кагати їх складати. Але ця складна машина нічого ще не складала, бо сама ось уже другий рік лежить не складена на заводському подвір'ї. Надумалися було цього року її скласти, але виявилося, що то вже навіть не машина, а залишки від неї — що можна було розтягти, розтягли. Навіть назви від неї не залишилося, бо тепер вона звучить, як обвинувачення директорові заводу Павлу Сергійовичу Гудзю: Гроші Отак Народні Тринькає! Скорочено — ГОНТ, значить.

На цьому закінчуємо наша телепередачу. До наступного телебачення, товариші!

Друга програма нашого телевізора теж не носить розважального характеру, хоча і переносить телеглядачів у парк райцентру Любешів, що на Волині.

Шановні наші телеглядачі, не думайте, що ці поважні дяді розважаються новим атракціоном. Ні, це керівники району створюють районні «Любешівські Лужники».

Набрид їм старий парк, захотілося нового стадіону. І в наслідок «зелений друг» став жовтим. Певне, дуже тісно стало в Любешові, коли іншого місця для стадіону не знайшлося.

Футбольні матчі з цього стадіону нам навіть транслювати не хочеться. Все одно вони скінчаться не на користь керівників району.

До побачення, шановні телеглядачі!

До наступного телебачення!

ЧАСТІВКИ

Гарну думу думав Петя:
Справу нового буфета.
А в буфеті випив Петя, —
Й ні зарплати, ні буфета.

В баби знахарки Поліна
Лікувалася корінням.
Три дні зілля уминала,
На четвертий день — сконала.

В парку п'яний піп Денис
Цілувать дівчаток ліз.
Хміль пройшов — святий у сльози,—
Став піп зовсім голомозим.

С. ГРИЦЕНКО.

м. Вінниця.

●

Страшне перо не в гусака

(З ПРОТОКОЛІВ, ДОПОВІДНИХ ЗАПИСОК, ВИСТУПІВ НА ЗБОРАХ І Т. Д.)

Цьому дзеркалу я віддала свою молодість.

—

Автор безжально знищував другорядних дійових осіб.

—

Треба, товариші, боротися з пияцтвом! Тільки тоді у нас не буде моральних явищ.

—

Вона мене назвала свинею. Я в суд подам, але доведу, що свиня — вона, а не я.

—

У нас ще є окремі Дон-Жуани, які простягають руки до народного добра, роблять брак і без поважних причин ходять на роботу.

—

В свинарки Мотрі поросятка як ребйонки, а ось Ґашка ще не доросла до цього.

—

У вас, тов. Бровко, на плечах одні свині, а в Побігайла і ліс, і камінь, і будівлі...

—

Лящук повернувся потилицею до культурного закладу. Хіба після цього можна чекати цікавих вечорів молоді?

—

Я з такими прототипами і стрічатися не хочу.

—

В бібліотеці холодно, на стінах мороз, а завідуюча сидить собі в шубці.

—

Весна на носі. А де ж, питаю я вас, деталі від ковалів?

—

Моя думка: треба нарешті покінчити з відкриттям дитясел.

Конкурс Перця

Запрошуємо письменників, журналістів, художників і всіх наших читачів взяти участь у конкурсі ПЕРЦЯ.

Шліть нам нові гуморески, фейлетони, оповідання, вірші, карикатури та теми до карикатур.

Переможці конкурсу одержать 12 премій:

I. ЗА КРАЩУ ГУМОРЕСКУ, ФЕЙЛЕТОН, ОПОВІДАННЯ

Перша премія	—	100 крб.
Друга премія (дві)	—	50 крб.

II. ЗА КРАЩИЙ САТИРИЧНИЙ ВІРШ

Перша премія	—	60 крб.
Друга премія (дві)	—	30 крб.

III. ЗА КРАЩУ КАРИКАТУРУ

Перша премія	—	50 крб.
Друга премія (дві)	—	30 крб.

IV. ЗА КРАЩУ ТЕМУ ДО КАРИКАТУРИ

Перша премія	—	30 крб.
Друга премія (дві)	—	20 крб.

Крім премій, автори відзначених творів одержать відповідний гонорар.

Матеріали на конкурс просимо надсилати з поміткою на конверті «На конкурс».

Останній строк подачі матеріалів 30 листопада 1961 року.

Рішення редколегії про наслідки конкурсу буде опубліковане в перших номерах ПЕРЦЯ за 1962 рік.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ За дорученням Перця «Дніпровський Перець» провів рейд по м. Кривому Рогу й описав його у фейлетоні «У семи няньок...» (№ 7 журналу). Чимало недоліків у побутовому обслуговуванні виявив цей рейд, зокрема, в роботі міського транспорту.

На цей виступ заступник міністра автотранспорту та шосейних шляхів УРСР т. С. Чернишов повідомив редакцію, що в 1961 році передбачалося поповнити криворізький автопарк 60 автобусами. Після виступу Перця міністерство додатково виділило містові ще 30 автобусів. Отже, автогосподарство Кривого Рога в 1961 році збільшиться на 90 автобусів.

Дніпропетровський раднаргосп передав Криворізькому автобусному паркові гараж, розрахований на 80 автобусів.

★ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що в системі Краснолиманської райспоживспілки на матеріально-відповідальних посадах працювали особи, засуджені в свій час за розтрати та розкрадання. Більшість цих осіб продовжували свою злочинну практику.

За грубе порушення принципу добору кадрів на матеріально-відповідальні посади, правління Сталінської облспоживспілки оголосило сувору догану з попередженням голові Краснолиманської райспоживспілки Богомолову. Оголошено також сувору догану головним бухгалтерам райспоживспілки Новаковській і заготконтори Гриненко. Директора заготконтори Берестового та завідуючого торговим відділом Шапоренка з роботи знято.

★ Мешканці Луганська написали Перцеві про недоліки в роботі міської станції швидкої меддопомоги.

Як повідомило редакцію Міністерство охорони здоров'я УРСР, наведені у листі факти при перевірці ствердились. Наказом по Луганському відділу охорони здоров'я головного лікаря міської станції швидкої меддопомоги Кузьміну В. Д. з роботи знято.

ДЕ ЧИМ ПАХНЕ?

У крамниці села Рачки, Володарського району, Київської області, панує антисанітарія.

(З листа до редакції)

Тут сіль з піском наполовину,
В цукерок запах кільки...
А покупець зайде та тільки
Сплесне руками й ахне,
Бо у Рачках у магазині
Порядком і не пахне.

К. ЮР.

●

А ХТО БАЧИВ? А ХТО ЧУВ?

Чи бачили ви коли-небудь волейбольний м'яч з паперу?

У селі Тужар, Остерського району на Чернігівщині, такий є.

А суцільнопаперові шахи і шашки? А гармонію, в якої геть усе — планки, міх, клапани, навіть звук — з паперу?

У Тужарському клубі є і такий культреманент.

Раніш, правда, його не було. Та коли молодь села поскаржилася Перцеві, що в клубі немає цих речей, а Перець переслав скаргу на вжиття заходів до Остерського райвідділу культури, — згадані речі появилися, мов по щучому велінню.

Так, принаймні, запевнив нас завідуючий Остерським райвідділом культури т. Овчар.

Перець привітав молодь села Тужар з таким цінним надбанням. А молоді тужарці відповіли Перцеві: «Шахів, м'яча, гармонії як не було в клубі, так і досі немає. Існують вони лише на папері, підписаному т. Овчарем».

Оце і вся коротка історія появи суцільнопаперового культреманенту в Тужарському клубі.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ОКОЗАМИЛЮВАЧА В ТЮРМІ

Мал. Л. КАПЛАНА

Приписує.

Мал. В. ЛУК'ЯНЦЯ (Чернігів)

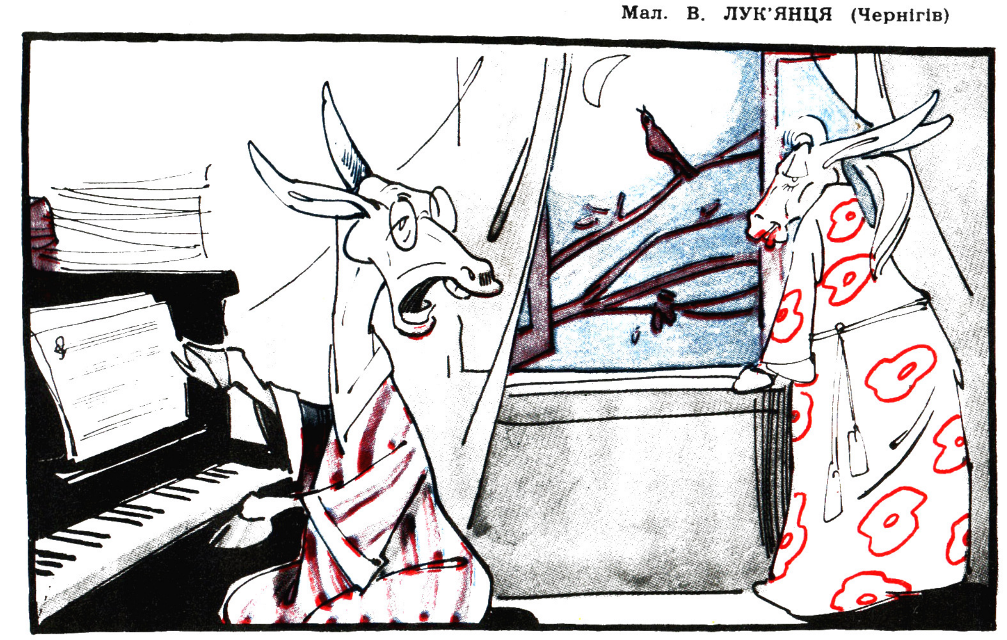

— Зачини вікно, ця пташина заважає мені писати музику...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (457) (на украинском языке). Підписано до друку 7. VII. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17317. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 4110. Тираж 300 000 прим.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

іноЗемна САТИРА

Малюнки із журналів: «ДИКОБРАЗ» (Прага), «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт), «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (Берлін), «СТЪРШЕЛ» (Софія), «УРЗІКА» (Бухарест) та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

ГОЛОС АМЕРИКИ В ГРЕЦІЇ...

...та голос Греції.

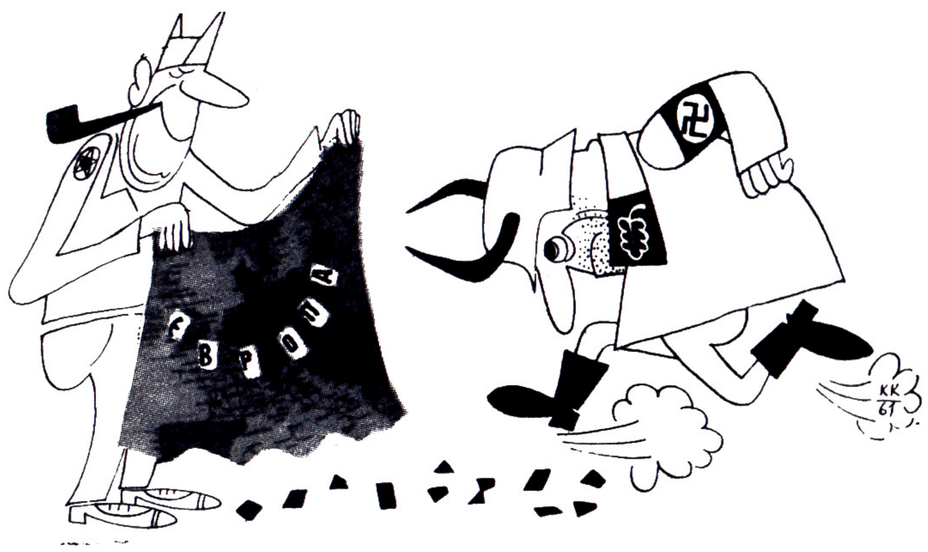

Тренування.

Генеральний секретар ООН Хаммаршельд заявив, що, через брак матеріалів, ООН не може виступити проти жорстокостей португальських колонізаторів в Анголі.

— Портфель ще не повний...

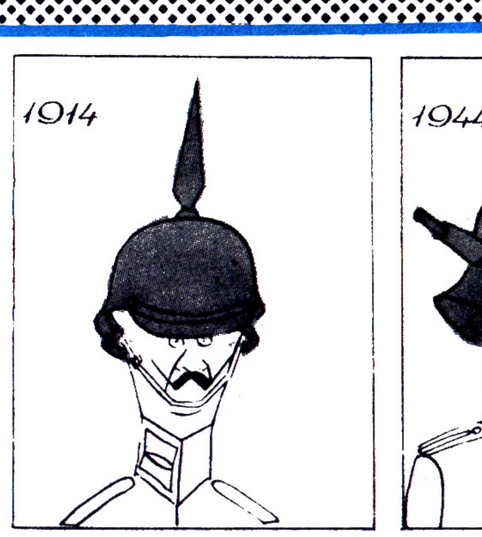

Еволюція німецького шолома.

На припоні.

НА АУКЦІОНІ

Касавубу: — Хто дасть за мене більше? Раз... Два...

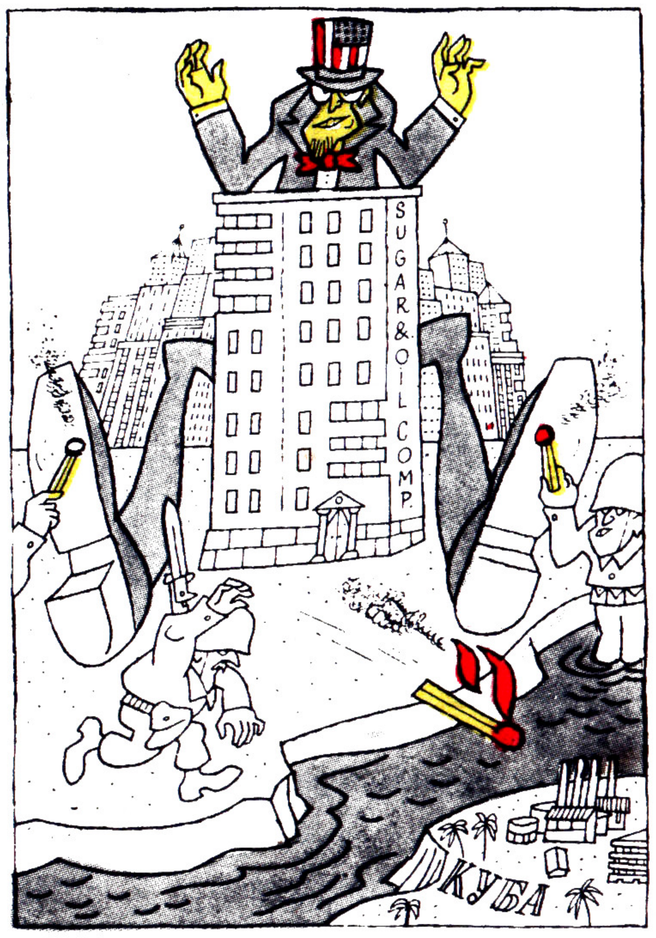

— Звичайно, між США та Кубою існує тертя, але наші руки чисті.